

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mészáros F. Tamás ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek, a Mayer és Társai Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Mayer Erika ügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. május 8. napján meghozott 33.P.21.662/2017/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63.500 (Hatvanháromezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

n d o k o l á s

Az alperes 2001 óta foglalkozik aktfotózással és modellek közvetítésével. A felperes 2008. március 11. napján saját portfólió elkészítésére, valamint 2008. március 18. napján modellként munkafotózáson vett részt. Alperes ezen kívül 2008. március 18. napján felperesről videót készített. A felek végül akként állapodtak meg, hogy alperes nem kizárólag a 2008. március 11. napján, hanem a március 18. napján készült képeket is a felperes rendelkezésére bocsátja. 2008. március 20. napján felperes aláírta az úgynevezett „model release” nyilatkozatot, amellyel átruházta alperesre a róla készült anyag másolására, kiadására, lejátszására, terjesztésére és értékesítésére vonatkozó jogosítványokat. A nyilatkozat szerint a felperes lemondott a termék ellenőrzésére és jóváhagyására vonatkozó jogáról, majd alperes felelősségét kizárta és lemondott az elkészült képekkel kapcsolatos igényérvényesítés jogáról. A nyilatkozat tartalmazta, hogy a fotózás és a videofelvétel elkészítésének időpontja 2008. március 11., 2008. március 18. A felek között a portfólióképek elkészítésével és a modellfotózással összefüggésben pénzmozgás nem volt. Az alperes 2015 júniusában tájékoztatta a felperest arról, hogy a róla készült felvételeket el kívánja adni harmadik személyeknek, ehhez a felperes nem járult hozzá. Az alperes ennek ellenére a fotósorozatot és a videofelvételeket tartalmazó csomagot 545.600 forint + áfa, mindösszesen 692.912 forintért értékesítette.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, kötelezze

annak abbahagyására és 692.912 forint jogsértéssel elért vagyoni előny átengedésére, továbbá 700.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Álláspontja szerint alperes a www... honlapon közzétett felvételek felhasználására hozzájárulással nem rendelkezett, a „model release” szerződés második és harmadik bekezdése érvénytelen, mert a személyiségi jogról nem lehet lemondani. Felperes az értékesítéshez a hozzájárulását nem adta meg, alperes a képeket ennek ellenére értékesítette.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a felperes és az alperes között érvényes szerződés jött létre, ebben pedig a felperes hozzájárult a fényképek értékesítéséhez. Alperes jogszerűen értékesítette a felperesről készült felvételeket. Előadta, hogy a felek között két szerződés jött létre, 2008. március 11. napján portfólió fotózásra, 2008. március 18. napján modell tevékenységre. Felperes azonban nem csak a március 11. napján készült felvételeket kapta meg, hanem a március 18. napján készült felvételeket is, mert azok jobban sikerültek. Erre tekintettel írta alá a felperes 2008. március 20. napján az úgynevezett „model release” nyilatkozatot, amelyben a felvételek értékesítésének jogára felhatalmazást adott, azt alperesre átruházta. A felperes ekként anyagi befektetés nélkül jutott portfólióhoz.

A Fővárosi Ítéltábla 18.Pf.21.382/2016/6. számú hatályon kívül helyező végzését követően megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 298.225 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Állam javára 134.975 forint eljárási illetéket. A keresetet a Ptk. 75. § (1) és (3) bekezdése, a régi Ptk. 80. § (1) bekezdése, 84. § (1) bekezdésének felhívásával bírálta el. Bár a fényképek és a videofelvétel értékesítése 2015-ben történt, ugyanakkor a szerződés 2008. március 20. napján jött létre, tehát a szerződés megkötése idején hatályban volt törvényt kellett alapul venni.

A bizonyítékok értékelését követően megállapította, hogy a peres felek között atipikus szerződés jött létre aktfotózásra. A szerződés alapján két fotózásra került sor, 2008. március 11-én és 18-án. Az eredeti megállapodás szerint a március 11-i fotózás portfólió fotózás volt, amely képek tulajdonjogát a felperes szerezte meg. Ezzel szemben a március 18-i fotózás munkafotózás volt, amelyért a felperes díjazása 58.000 forint lett volna. A perben alperesnek kellett igazolni, hogy mely képek készültek a portfólió, mely képek a munkafotózás során, mert ezzel igazolhatta, hogy a fotók felhasználásához hozzájárulással rendelkezett. A felek személyes meghallgatása után az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes mindkét fotózáson készült fényképfelvételeket felhasználhatta, a felperes ugyanezeket a saját portfóliója kapcsán ugyancsak felhasználhatta. A videofelvétel nem került átadásra, így az semmiképpen nem képezhetette a portfólió részét. Rámutatott, hogy a személyiségi jogról történő lemondás nem lehet érvényes, azonban ez önmagában még a teljes szerződést nem teszi érvénytelenné. Nem érinti az alperes azon jogát, hogy a felperesről készített fotósorozatot, illetve videofelvételeket értékesítse. A képmás felhasználásához a hozzájárulás önálló jogosultság, a felvétel készítésétől független jog. Önmagában tehát a fényképfelvétel elkészítéséhez adott hozzájárulás nem jelenti egyben a felhasználás engedélyezését is. Ez alól kivétel, ha a felvétel készítésére vonatkozó engedély a nyilvánosságra hozatalra is kiterjed, mégpedig akkor, ha a felvétel készítés céljáról, a felhasználásról tudott az érintett személy. Nem vitásan a felperes tudomással bírt arról, hogy az alperes az elkészült fényképeket értékesíteni fogja, tehát alappal nem hivatkozhat arra, hogy csak a felvétel készítéséhez, de a felhasználáshoz nem adott engedélyt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a személyiségi jog megsértésének megállapításán túl a felperes sérelemdíjra egyébként sem tarthatna igényt, mivel a fényképek aktképek és az alperesnek az egyes képek esetében lehetősége volt az értékesítésre. Így azon tény, hogy melyik aktképet értékesíti, önmagában hátránnyal nem járhat a felperes esetében, hiszen a képek közt lényegüket tekintve nincsen különbség. Mindezekre tekintettel a keresetet elutasította és a pereszt felperest a Pp. 78. §(1) bekezdése alapján perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés második fordulata alapján változtassa meg és a keresetnek megfelelően alperest 692.912 forint jogsértéssel elért vagyoni előny, továbbá 700.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kötelezze. Kérte perköltségeiben marasztalását. Másodlagosan azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

Megítélése szerint az ítélet jogszabálysértő, mert az elsőfokú bíróság továbbra is figyelmen kívül hagyta a keresetben kifejtett azon érvelést, hogy a „model release” megnevezésű dokumentum jogszabályba ütközik, ezért semmis. A Ptk. 75. § (3) bekezdésébe ütköző, semmis jognyilatkozat alapján megítélése szerint az alperes nem rendelkezett az érintett személy hozzájárulásával, így nem lett volna jogosult a képek nyilvánosságra hozatalára. A semmis nyilatkozat és a felperes nyilvánosságra hozatalára vonatkozó előzetes tiltakozása miatt álláspontja szerint alperes jogszerűen nem hozhatta volna nyilvánosságra a képeket.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte a keresetlevélhez csatolt peres eljárást megelőző levelezést, okirati bizonyítékot, amelyben a felperes jelezte az alperesnek, hogy a nyilvánosságra hozatalhoz nem járul hozzá. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni azt a kérdést, amelyre többször hivatkozott, hogy a jogirodalom és a bírói gyakorlat szerint a hozzájárulás sohasem lehet általános, valamely személyiségi jog bármilyen formában történő jövőbeni megsértésére kiterjedő hatályú, hiszen azzal az érintett valamely személyiségi jogáról teljes körűen lemondana. Felhívta a Kúria Pfv.20.125/2008/5. számú döntésében foglalt indokolást. Eszerint a nyilvánosságra hozatal körében a képmás megjelentetéséhez szükséges hozzájárulásnak konkrétan és célhoz kötöttnek kell lennie. Az alperes által alkalmazott „model release” 2. pontja szerint a felperesről készült fotók és videofelvételek megjelenhetnek bármilyen más célra, álláspontja szerint nem felel meg a fenti követelménynek, hiszen nem kellően konkrét és nem is kellően célhoz kötött.

Ugyancsak nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság alperes személyes meghallgatása során elhangzottaknak sem. Az alperes ugyanis előadta, hogy a fotókat előzetesen elkészítette, azonban azt csak a későbbiek során használja fel, hozza nyilvánosságra. Ebből pedig az következik, hogy maga az alperes sem tudta a képek készítésekor, hogy azokat milyen konkrét célra kívánja felhasználni és így nyilvánvaló, hogy a felperes nem járulhatott hozzá érvényesen az előre meg nem határozható felhasználási módhoz. A jogosult hozzájárulása sohasem lehet általános, valamely személyiségi jog bármilyen formában történő jövőbeni megsértésére kiterjedő hatályú, hiszen azzal az érintett valamely személyiségi jogáról teljes egészében lemondana.

Megalapozatlannak tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét azon okból eredően is, mert az elsőfokú bíróság nem tett eleget a hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak. A végzés szerint, ha valóban a DVD lemezen szereplő felvételek jelentek meg az interneten, akkor az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy azok nem a portfólió részét képezik, azokat szabadon felhasználhatta, értékesíthette. A megismételt eljárásban a felperes csatolta az alperestől kapott DVD-ket, amelyek tartalmazták a portfólió részét képező fényképfelvételeket. Az alperes nem vitatta, hogy azok a portfólió részét képezik, bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő azon állításának alátámasztására, hogy a DVD lemezen szereplő fényképek nem a portfólió részét képezték, noha ezt a másodfokú végzés indokolása kifejezetten előírta a számára.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a „model release” megnevezésű nyilatkozat nem vonatkoztatható mindkét napon tartott fotózásra, és az azon készült felvételekre. Ezzel szemben a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ettől eltérő álláspontra helyezkedett, amikor a felek személyes meghallgatása után arra a következtetésre jutott, hogy az alperes mindkét fotózáson készült fényképfelvételeket felhasználhatta. Álláspontja szerint ezzel az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság új eljárásra vonatkozó utasítását, nem tárta fel a tényállást a

jogvita elbírálásához szükséges mértékben, a hatályon kívül helyező végzés utasításait figyelmen kívül hagyta.

További érvelése szerint elmulasztotta az elsőfokú bíróság értékelni azt a körülményt is, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdésére történő felhívás ellenére az alperes semmilyen módon nem bizonyította, hogy a felperes által rendelkezésére bocsátott DVD felvételeken szereplő képek nem a portfólió részét képezték. Álláspontja szerint a Pp. fenti rendelkezéséből következően a bizonyítás sikertelensége a bizonyításra kötelezett alperest terheli. Nem adta okszerű indokát annak sem az elsőfokú bíróság, hogy miért nem fogadta el bizonyítékként a felperes által becsatolt DVD felvételeket és a 2008. március 10. napján kelt alperesi e-mailt, ezzel szemben miért fogadta el az alperes védekezését. Fentiek alapján álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállása hiányos, iratellenes, a bizonyítékokat nem vette figyelembe, nem okszerűen mérlegelte, azokból téves jogi következtetéseket vont le. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Ptk. 75. § (1) és (3) bekezdését, 80. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Pp. 3. § (3) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését, valamint az új eljárásra vonatkozó utasítások megszegése miatt a Pp. 252. § (4) bekezdését.

További előkészítő iratában a fellebbezési érvelésének megismétlését követően előadta, hogy alperes több alkalommal megváltoztatta a jogviszonyra vonatkozó előadását a per aktuális állásának megfelelően. Ilyen ellentmondásos nyilatkozatok a Pp. 3. § (5) bekezdés alapján nem alkalmasak a tényállás felderítésére. A per eldöntése szempontjából lényeges kérdés, hogy mely képek képezték a portfólió részét. A másodfokú bíróság egyértelműen állást foglalt abban, hogy ha valóban a DVD lemezen szereplő felvételek jelentek meg az interneten, akkor az alperes terhe annak bizonyítása, hogy azok nem a portfólió részét képezik, azokat szabadon felhasználhatta, értékesíthette. A hatályon kívül helyező végzés szerint iratellenes az a megállapítás, miszerint a felperes által aláírt nyilatkozat egyaránt vonatkozik a 2008. március 11. és a 18. napján készített felvételekre. Az alperes a 2017. szeptember 21. napján kelt beadványában azt adta elő, hogy a portfólió mindkét napon készült felvételeket tartalmazza. 2018. január 16. napján tartott tárgyaláson pedig már a létrejött megállapodás szóbeli módosítására hivatkozott. Vitatta, hogy bármilyen utólagos szóbeli megállapodás történt. Felperes a portfólió értékét megfizette, alperes azokat átadta részére, majd az egyszer már kifizetett képeket újra értékesítette.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, a felperest pedig perköltségben marasztalja.

A tényállás összefoglalását követően hivatkozott a Ptk. 75. § (3) bekezdésére és a BDT2003. 823. számú eseti döntésre. A felperes tudta, hogy aktfotók készülnek róla. A nyilatkozatot az abban foglaltakkal egyetértve, a felhasználásának céljáról tudva, a későbbi nyilvánosságra hozatalt, mint felhasználást engedélyezve írta alá, vagyis hozzájárulása konkrét és célhoz kötött volt. Az elsőfokú bíróság nem állapította meg a nyilatkozat érvénytelenségét, mert a személyiségi jogról történő lemondás a teljes szerződést nem teszi érvénytelenné, nem érinti az alperes azon jogát, hogy a felperesről készített fotósorozatot, illetve videofelvételeket korlátlanul értékesíthesse. Felperes figyelmen kívül hagyta a felek közötti 2008. március 18. napján kelt szerződést, amely a nyilatkozat mellett is megalapozza alperes jogszerű eljárását a fényképek és videofelvételek felhasználására.

Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott levelezés nem minősül olyan okirati bizonyítéknak, amely kihatással bírna az ügy megítélésére. Alperes nem a hozzájárulásának megkérése okából kereste meg felperest, csupán tájékoztatta az értékesítés sikeréről, bár alperesnek tájékoztatási kötelezettsége sem volt.

További érvelése szerint az aktfotók és a videók esetében egyértelműen kiszámítható a felhasználási kör, hiszen azok kizárólag erotikus oldalakon, újságokban, műsorokban kerültek felhasználásra. Az elkészítéskor mind a modell, mind a fotós tudatában van, hogy milyen felhasználás várható. Ezért vitatta, hogy a felperes előre nem tudott felhasználási módhoz adta hozzájárulását. A stock fotózás világában működésképtelenséget eredményezne, ha nem születnének megállapodások a modellekkel

a későbbi felhasználásra. Ennek elterjedt gyakorlata nemzeti és nemzetközi szinten egyaránt a „model release” nyilatkozat. A későbbi felhasználás kikötése nélkül lehetetlen lenne mind a modell számára megjelenést biztosítani a fotósnak, mind a feleknek bármilyen jövedelemhez jutni, szükséges tehát a modell előzetes a felhasználást megelőző hozzájárulása.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita szempontjából szükséges bizonyítást lefolytatta, az irányadó tényállást helyesen állapította meg, olyan lényeges eljárási szabályt sem sértett, ami az elsőfokú eljárás megismétlését, a Pp. 252. § (2) bekezdés alkalmazását, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a 2008. március 20-án aláírt egyoldalú joglemondó nyilatkozat érvényességének, hatályosságának megítélése kérdésében a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. § b) pontja alapján az 1959. évi IV. törvény szabályai alkalmazandóak. A Ptk. 80. § (2) bekezdés szerint a képmás és hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges. A hozzájárulás megadását a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján annak kell bizonyítani, aki más képmását nyilvánosságra hozta. A személyhez fűződő jogok megsértését kizáró hozzájárulásnak egyértelműnek és kifejezettnak kell lennie, a jogosult terhére kiterjesztően értelmezni a Ptk. 207. § (4) bekezdés alapján nem lehet.

A felperes fellebbezési érvelésével ellentétben a hatályon kívül helyezést követően az elsőfokú bíróság a Pp. 252. § (4) bekezdés szerint előírt utasításokat teljesítette. A másodfokú bíróság utasításai azonban a bizonyítás egy meghatározott stádiumához és az akkor rendelkezésre álló peradatokhoz kötődtek. A megismételt eljárás során beszerzett újabb adatok és bizonyítékok a felperes által hivatkozott 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 4. pontja szerint is elvezethet a tényállás olyan tartalmú módosulásához, amelyek a másodfokú bíróság iránymutatásait részben vagy egészben meghaladottá tehetik. Ebben az esetben nincs eljárásjogi akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatástól eltérjen, esetleg a hatályon kívül helyező végzésben kifejtettől eltérő jogi álláspontot foglaljon el.

A Fővárosi Ítéltábla a 18.Pf.21.382/2016/6. számú végzésben az alperes 2016. május 5. napján megtartott tárgyaláson előadott nyilatkozata alapján jutott arra a következtetésre, hogy a „model release” nyilatkozat nem vonatkozhat egyaránt a 2008. március 11. és 18. napján megtartott fotózásokra, ezért szükségesnek tartotta annak bizonyítását, hogy az értékesített képek a portfólió részét képezik-e. Erre a felperes részére átadott DVD vizsgálata útján látott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla e végzése és a jogvita ezen állásának megfelelően tájékoztatta a feleket 3.P.21.662/2017/12. számú végzésben a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségéről. A felperes a birtokába került fényképeket a megismételt eljárás során csatolta az iratokhoz. Ezen DVD-k alapján kétségmentesen megállapítható, hogy felperes nem kizárólag a 2008. március 11. napján készített fotókat kapta meg, hanem a 2008. március 18. napján készült felvételeknek is a birtokába jutott. Ez önmagában cáfolja azon okfejtés helyességét, hogy a felperes birtokába került felvételek alapján a portfólió és a modellszerződés hatálya alá tartozó felvételek elhatárolhatóak. Ez a tény kétséggé teszi egyúttal a felperes 33.P.21.662/2017/15. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt azon nyilatkozatát is, hogy a portfóliós képeket egy napon fotózták, ezek azok a képek, amelyek a „CD”-n vannak, a másik nap volt a nem portfóliós fotózás. Nem vonható le ekként olyan következtetés sem, hogy a felperes a portfólió fotózás keretében kizárólag a 2008. március 11. napján készült alperesi alkotásokat szerezte meg, míg alperes tulajdonába a 2008. március 18-án készült felvételek kerültek. Mindennek alperes a 2018. január 16.

napján megtartott tárgyaláson okszerű magyarázatát adta. Eszerint a 2008. március 18. napján készült fotók jobban sikerültek, ezért abban állapotodtak meg, hogy a 18-ai felvételeket is megkapja a felperes, ezért alperes mindkét napon készült felvételeket használhatja, értékesítheti. Ezzel összhangban áll a felperes által F/2. számon becsatolt és a felperes által nem vitásan aláírt „model release” nyilatkozat, amely szerint a fotózás és videofelvétel időpontja 2008. március 11. és március 18. napja. Egyúttal ezt támasztja alá az is, hogy a keresetlevél és az azt megelőző levelezés tartalma szerint fel sem merült felperesben, hogy a hozzájáruló nyilatkozat hatálya nem terjed ki alperes által közzétett felvételekre. Felperes érvelése kizárólag arra irányult, hogy a nyilatkozat érvénytelen, joghatás kiváltására alkalmatlan. Ezen peradatok okszerű és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti értékelése alapján jutott az elsőfokú bíróság helytállóan arra a következtetésre, hogy a felperes 2008. március 20. napján az alperes által 2008. március 11. és 18. napján készített fotók és videó felhasználásához is hozzájárult.

Alaptalan a „model release” nyilatkozat érvénytelenségével összefüggő fellebbezési érvelés is. A Ptk. 75. § (3) bekezdés szerint a személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet. A személyhez fűződő jogokat egyébként korlátozó szerződés vagy egyoldalú nyilatkozat semmis.

A rendelkezés indoka az, hogy nem ismerhető el a személyhez fűződő jogok teljességének átruházása, e jogokról való teljes lemondás. Ezen szakasz alapján az a szerződés vagy jognyilatkozat tekinthető semmisnek, amely a jogvédelemről való teljes lemondást tartalmazza egy jövőbeli meg nem határozott tartalmú személyiségi jogot sértő magatartáshoz. Kétségtelen, hogy a felperes a képmásának bármely célú felhasználásáról általánosságban a jövőre nézve nem mondhat le érvényesen. Azt azonban nem tiltja a jogszabály, hogy a pontosan meghatározott fotóknak és videóknak a felvétel elkészítésekor tudott cél érdekében történő alperesi felhasználásához, értékesítéséhez felperes hozzájáruljon. A felvételek jellegéből a felperes számára sem lehetett kétséges a felhasználás köre, a felvételkészítés céljától az aktfotók és a videó felhasználása sem rugaszkodott el. Felperes maga sem állította, hogy a felhasználás céljáról nem volt tudomása. Nem vonható le ezért olyan következtetés, hogy a „model release” nyilatkozat jogszabályba vagy jóerkölcsebe ütközik, ezért semmissége miatt alperesi felhasználás önkényesnek, képmással való visszaélésnek tekinthető. Mivel a hozzájárulás a másik fél javára jogosultságot keletkeztet, annak visszavonására csak fontos okból, adott esetben eltérő célú felhasználás esetén van lehetőség, felperes azonban ilyen fontos okot a keresetlevélhez csatolt levelezésben sem jelölt meg.

A fent kifejtettek alapján nem volt olyan ok, ami az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletének megváltoztatásához vezetett volna, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta és a Pp. 78. § (1) bekezdés és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alapján a pervesztes felperest 50.000 forint + áfa, azaz 63.500 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2018. november 20.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

